

heima, áðrenn hann varð innlagdur á sjúkrahús.

Innlagdur á sjúkrahús

Tríggjar ferðir kom tað fyri, at Jón fekk restingar um náttina og fór at skelva um allan kroppin í ein hálvan tíma. Hann ringdi til læknan og greiddi frá, at hann var so mikið illa fyri, at hann ikki orkaði inn á vesið.

– Læknin segði tá, at tað var fepurin, sum var orsøkin til, at eg var so illa fyri, og tí stúrdi

eg ongantið fyri lívinum. Men tá eg hevði ligið í songini í átta dagar, og fepurin var minkaður niður á 38, men eg kortini kendi meg pøstan, ringdi eg til til bráðfeingisnummarið fyri triðju ferð, sigur hann.

– Eg hevði ringt við at fáa orðini fram, tí eg orkaði ikki at tosa, og tá sendu tey ein sjúkrabil eftir mær, sigur hann álvarsliga.

– So komu tveir menn í verndarklæðum eftir mær, og koyrdu

Eg hevði ringt við at fáa orðini fram, tí eg orkaði ikki at tosa, og tá sendu tey ein sjúkrabil eftir mær

masku á meg og settu meg í bilin, leggur hann aftrat.

– Tá kendi eg meg lítlan, tí eg eri ungur, frískur, raskur og mær feilar einki. Knappliga lá eg har og hevði tørv á ilt. Eg var tann yngsti koronusjúklingurin, ið lá innlagdur á sjúkrahúsum, og sjúkrarøktarfrøðingarnir søgdu, at tey ungu, sum annars høvdu verið ella vóru innløgð vegna koronu, høvdu astma ella vígaðu ov nógv. Læknarnir dugdu ikki at siga, hví eg varð so hart raktur

av koronu, annað enn at korona rakar summi harðari enn onnur. Man veit ikki, hvør verður hart raktur, sigur hann umhugsin.

– Og av tí, at eg varð óvanliga illa sjúk av koronu fyri ein, sum er ungur og væl fyri, óttaðist eg alla tíðina, eg lá sjúkrahúsinum, fyri, at læknin fór at siga mær, at eg havi eina aðra sjúku. Tað stúrdi eg mest fyri. Men fleiri royndir vórðu tiknar, og alt var í lagi. Eg varð bara óvanliga illa sjúk av koronu, staðfestir ungi